

Arrest

**nr. 115 312 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 december 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 2 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 12 april 2012, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 17 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 87 681 van 17 september 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Via een op 17 januari 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 augustus 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 28 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2013 werd ingediend door :

*[N.B.] [...]
nationaliteit: Afghanistan
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers en hij verwijst naar de zaak Scott Manyo. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkene sinds 02.12.2010 in België zou verblijven; hij zich al heel goed zou hebben geïntegreerd in onze maatschappij; betrokkene enorm veel moeite zou doen om het Nederlands te leren en hij reeds verschillende taalcursussen zou hebben gevolgd en hij al vlot Nederlands zou spreken en

hij ter staving deelcertificaten van de opleiding en rapporten 2011-2012 voorlegt; hij deeltijds school zou lopen en hij een opleiding tot lasser zou gevolgd hebben in het schooljaar 2011-2012 bij Kogeka (deeltijds onderwijs) te Geel, hij ook een opleiding tot de basistechnieken van het metselwerk zou hebben gevolgd aan het centrum voor deeltijds onderwijs De Vesten in Herentals en zijn inzet en motivatie over het algemeen goed zouden zijn en hij graag zou willen werken als metser en/of lasser en hij graag in de bouwsector aan de slag zou willen en hij een deeltijdse tewerkstelling zou hebben als hulp bij de klusjesdienst in een scholengemeenschap in Westerlo en hij deeltijds zou tewerkgesteld zijn bij het Noord-Limburgs Open Atelier vzw in Overpelt sinds 10 december 2012 en hij er taken zou uitoefenen die alternerend zouden zijn met de opleiding die hij zou volgen en hij dankzij zijn huidige opleiding een plaats zou hebben ingenomen op de arbeidsmarkt en hij ter staving rapporten en een opleidingsovereenkomst brugproject en samenwerkingsovereenkomst toevoegt en hij een lijst van de knelpuntberoepen 2012-2013 en het artikel 'wat is een knelpuntberoep' van jobat toevoegt en hij tijdens zijn verblijf in België reeds een nieuw leven zou hebben kunnen opbouwen door zich in een recordtijd te integreren in de Belgische samenleving, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 03.12.2010, werd afgesloten op 19.09.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij zou volharden in de problemen waarom hij Afghanistan diende te ontvluchten. Hij verwijst naar de veiligheidssituatie aldaar, het zou er nog zeer gevaarlijk blijken te zijn. Hij zou om economische en humanitaire redenen onmogelijk kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verwijst naar een objectief rapport over Afghanistan van de Algemene Vergadering van de Veiligheidsraad, meer bepaald 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security' dd. 21.09.2011 en naar het 'algemeen ambtsbericht Afghanistan - Rijksoverheid NL' juli 2012. Deze rapporten kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene voor metser zou hebben gestudeerd en dat beroepen zoals lasser en metser knelpuntberoepen zouden zijn in België en dat hij zijn opleiding niet zou kunnen verder zetten in het land van herkomst gezien het opleidingssysteem in Afghanistan zeer gebrekkig zou zijn en een degelijke opleiding niet zou kunnen gegarandeerd worden en de verwijzing naar artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten en de voorgelegde lijst van de knelpuntberoepen 2012-2013 en het artikel 'wat is een knelpuntberoep' van jobat en het toegevoegde 'algemeen ambtsbericht Afghanistan - Rijksoverheid NL' juli 2012, het artikel 'Jonge Afghanen geven vrijheid niet meer op' - De Standaard dd. 29.12.2012 en het artikel 'Afghanistan struggles to educate its youth' dd. 01.08.2012 - Voice of America, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen reeds meerderjarig is en dat hij bijgevolg niet meer schoolplichtig is. De verwijzing naar het tekort aan arbeidskrachten, naar knelpuntberoepen en naar artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op basis van werk dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat het contact met zijn raadvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kan betrokkene vanuit zijn land van herkomst via allerlei moderne communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met zijn raadvrouw indien hij dit wenst.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 22 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [N.B.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 19/09/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de

ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient niet meer te worden ingegaan op de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 3). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid!

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet "klakkeloos" mogen worden toegepast (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer,

zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV - 32.856).

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie - en asielbeleid kan afgeleid worden dat een opleiding tot een knelpuntberoep, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en de veiligheidssituatie in het land van herkomst een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigt.

Bij het beoordelen van de situatie heeft verweerster allerminst gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele manier hoe rekening werd gehouden met de elementen die werden aangehaald door verzoeker. De beslissing van de verwerende partij kan zich in niets onderscheiden van zoveel andere duizenden beslissingen die tot onontvankelijkheid besluiten, nochtans heeft verzoeker in haar aanvraag en de aanvullingen talrijke individuele elementen aangehaald die de aanvraag in België verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onlangs nog geoordeeld dat aangaande een beslissing 9bis Vw. het standpunt van de verwerende partij puur principieel was en niet bleek dat de concrete situatie van de ingeroepen situatie werden beoordeeld (RvV, 20 maart 2013, nr. 99.287). Hetzelfde is hier in casu ook het geval.

OPLEIDING TOT EEN KNELPUNTBEROEP

Verzoeker wil graag werken als metser en/of lasser.

Hij volgde een opleiding tot lasser in het schooljaar 2011-2012 bij KOGKA, deeltijds onderwijs, in Geel. Ten einde dit te bewijzen legt verzoeker zijn schoolrapport voor (stuk 15).

Momenteel volgt verzoeker een opleiding ' basistechnieken van het metselwerk' aan het centrum voor deeltijds onderwijs, De Vesten, in Herentals. Ten einde dit te bewijzen legt verzoeker zijn schoolrapport voor (stuk 16).

Zoals blijkt uit bovengenoemde schoolrapporten, kunnen we aannemen dat verzoeker erg zijn best doet om het tot een goed einde te brengen. Zijn inzet en motivatie zijn over het algemeen goed.

Beroepen zoals lasser en metser zijn knelpuntberoepen in België. Dit blijkt uit de lijst van knelpuntberoepen 2012-2013, opgesteld door de RVA (stuk 5).

Op de website 'Jobat.be' kan de definitie teruggevonden worden van een knelpuntberoep :

« Wanneer spreekt men van een knelpuntberoep?

Als het voor de werkgevers veel langer duurt dan normaal -en veel meer rekruteringsinspanningen kost dan normaal- om voldoende geschikte kandidaten te vinden voor de invulling van vacatures voor een bepaald beroepsprofiel. Bijvoorbeeld voor ziekenhuisverpleegkundigen. In extreme gevallen worden de vacatures weer ingetrokken bij gebrek aan interesse.

In 2009 kwalificeerde de VDAB ruim 105.000 vacatures onder de noemer 'knelpuntberoep'. De 'grootste' beroepsgroepen zijn die van schoonmaker (19.460), leerkrachten secundair (5.393), technici (6.476) en informatici (5.156). "

(stuk 6, ' Wat is een knelpuntberoep ?, www.iobat.be. geconsulteerd op 11 januari 2013).

Gezien de tekorten vandaag de dag op de arbeidsmarkt in België en het dramatische gevolg dat dit zal hebben in de toekomst voor de sociale zekerheid, is het op heden aangewezen om de regularisatie-aanvragen van mensen die hier reeds geruime tijd op ons grondgebied verblijven en werkwillig zijn, in overweging te nemen.

De discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris is hier aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de

regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de langdurige procedure en de duurzame lokale verankering in België.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie - en asielbeleid kan afgeleid worden dat een opleiding tot een knelpuntberoep een reden is die een verblijf in België van langer dan drie maanden rechtvaardigt.

*Het beroep van kapster is een knelpuntberoep in ons land, zodoende dat ook dient rekening te worden gehouden met de werkbereidheid en de beoordeling dat het onderbreken van deze tewerkstelling/op-
leiding eveneens een omstandigheid is die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het
herkomstland in te dienen.*

*Verweerster heeft op geen enkel moment een afweging gemaakt van het onderbreken van de
opleiding/tewerkstelling van verzoeker.*

*Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)
werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de
Raad van State vernietigd op 9 december 2009.*

*Gelet op het feit dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een discretionaire bevoegdheid
heeft, kan van de instructies, afgeweken worden en kunnen deze instructies bijgevolg ruimer geïnterpre-
teerd worden. Te meer ze vernietigd werden door de Raad van State.*

*De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, mevrouw De Block, heeft haar discretionaire bevoegd-
heid toegepast in de zaak Scott Manyo.*

*Net zoals de heer Scott Manyo dit was, is verzoeker iemand die voor het beëindigen van zijn studies
nog geen verblijfsstatus kreeg. Hij riskeert onmiddellijk te worden terug gestuurd. Verzoeker bevindt zich
dan ook in prangende humanitaire omstandigheden.*

Mevrouw De Block heeft de heer Scott Manyo toegestaan om zijn opleiding af te maken hier in België.

Alle personen die in een gelijkaardige situatie zitten moeten op gelijkaardige wijze behandeld worden.

Verzoeker heeft hier een kans gekregen en gegrepen, net zoals de heer Scott Manyo.

*Indien verzoeker zijn opleiding niet kan afmaken hier in België, zou dit een schending zijn van artikel 13
van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten.*

*Artikel 13 van dit verdrag voorziet dat het onderwijs gericht dient te zijn op de volledige ontplooiing van
de menselijke persoonlijkheid en van het besef van haar waardigheid en dat het dient bij te dragen tot
de eerbied voor de rechten van de mensen en de fundamentele vrijheden.*

Indien verzoeker moet terugkeren naar het land van herkomst wordt zijn opleiding onderbroken.

*Bovendien is een goede opleiding niet gewaarborgd in het land van herkomst van verzoeker. Dit blijkt uit
het punt 2.3.2. van deze aanvraag.*

*Zolang de staatssecretaris het geval van de heer Scott Manyo blijft zien als een uitzondering, kiest ze
voor willekeur.*

VERDERZETTING OPLEIDING IN HET LAND VAN HERKOMST

*Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, zal het onmogelijk maken om zijn studies
verder te zetten. In de eerste plaats omwille van de veiligheidssituatie.*

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan. Het blijkt er nog altijd zeer gevaarlijk te zijn.

UNHCR heeft echter nieuwe richtlijnen uitgevaardigd op 6 augustus 2013 die bevestigen dat de situatie verslechterd is.

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategic and International Studies has noted that, "There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 -barring some 'peace' arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas. "In September 2012 the UN Secretary-General remarked that improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict " In June 2013, the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Jan Kubis, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013. " (stuk 17, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 25,[...])

In dezelfde richtlijnen wordt uitgewerkt dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan. Dit zijn onder andere de mensen die gelieerd worden aan internationale organisaties en de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn.

"AGEs are reported to target civilians who are employees of international or Afghan humanitarian organizations, including Afghan nationals working for UN organizations; employees of international development agencies; 203 employees of national and international non-governmental organizations (NGOs); Individuals with these profiles have been killed, abducted, and intimidated: family members of such individuals, including children, have also been targeted. Women's human rights defenders are reportedly increasingly facing threats, intimidation and attacks, especially in areas undergoing security transition or under the control of the Taliban. In areas where the security transition has already been completed, women's organizations have reportedly come under pressure to close down their activities" (stuk 17, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 35,[...])

"AGEs are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others. AGEs are also reported to use "night letters" (shab nameha), threatening text messages and local radio broadcasts to warn civilians against supporting the Government . In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age. In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency. People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished. ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces" (stuk 17, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 40,[...])

De verslechtering van de toestand voor burgers wordt ook bevestigd door andere bronnen. Er wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt.

"The number of civilians killed and wounded in Afghanistan grew by almost 25% in the first half of this year as Afghan forces assumed more responsibility for the nation's security, according to a U.N. report released Wednesday.

The increase reversed a decline last year that many hoped would spell improved conditions for the most vulnerable victims of the nearly 12-year-old war.

Analysts say stepped-up militant attacks against the Afghan government have resulted in more civilians getting caught in the crossfire or being targeted for their perceived support for the government. Foreign combat troops are scheduled to leave the country in late 2014.

In the first six months of this year, 1,319 civilians were killed in war-related violence in Afghanistan, compared with 1,158 in the first half of 2012, with women and children affected disproportionately. In addition, 2,533 civilians were injured, compared with 1,976 a year earlier. The worst year on record for civilians was 2011.

Afghans say fear is a constant companion. " (stuk 18, Los Angeles Times, "Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say, 1 augustus 2013,[...])

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is allesbehalve positief, de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan en dit geldt ook voor Kabul.

"A suicide bomb attack on the Afghan defence ministry in Kabul has killed at least nine people, as the new US Pentagon chief visited the city.

A further 20 people were wounded by the bomber, who was on a bicycle, security officials told BBC News.

Taliban insurgents said they were behind the attack. " (stuk 19, BBC news, "suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul, 9 maart 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.Uk/news/world-asia-21724059#>,[...])

"At least 15 people have been killed and dozens wounded in a suicide bomb attack on a military convoy in the Afghan capital, Kabul, officials say.

Two US soldiers and four civilian contractors were among the dead, US and Nato officials said.

Nine Afghan civilians, including two children, were also reported to have died in the blast. " (stuk 20, BBC, "Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy", 16 mei 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.Uk/news/world-asia-22549355#>,[...])

De anti-overheidselementen schrikken voor niets terug:

"Afghanistan 's National Directorate of Security (NDS) said in a statement that its forces have carried out a raid on a militant hideout in Chel Setun area of Kabul city, injuring at least two militants and arresting at least seven others.

The NDS said it has seized a hoard of arms and ammunitions, including explosives, machine guns and grenades.

Afghan officials said the would-be attackers are believed to belong to the Pakistan- based militant Haqqani network The Haqqani group, which has links to al-Qaeda, has carried out a string of deadly attacks across Afghanistan.

Afghan security sources said the militants had received military training in Tal and Miranshah area in Pakistan tribal region.

The relations between Kabul and Islamabad are also traditionally mired in distrust. Afghanistan and Pakistan blame each other for the Taliban violence plaguing both countries.

In a separate incident, a Taliban militant bomber wearing Afghan national police uniform was shot dead by Afghan police forces in the southern Uruzgan Province on Sunday. The officials further added that the incident took place in Tarinkowt city and the bomber was gunned down before he manages to reach to his target.

Kabul and several other main cities have come under several major attacks over the past few weeks.

In late April, the Taliban announced the start of their new "offensive " against US- led and Afghan forces, vowing a new wave of attacks across Afghanistan. The militant group said it would use "every possible tactic" to inflict casualties on Afghan and US-led forces. They specifically mentioned insider attacks and bomb attacks.

There has been a surge in the number of militants ' assaults against Afghan forces, foreign troops, and civilians in the war-torn country in recent months. US-led troops and Afghan forces are also falling prey to Taliban attacks on an almost daily basis.

The United States and its allies invaded Afghanistan in 2001 as part of Washington 's so-called war on terror. The offensive removed the Taliban from power, but insecurity remains across the country despite the presence of thousands of foreign troops. " (stuk 21, PressTv, "Afghan security forces foil major attack on Kabul", 4 augustus 2013, te consulteren op <http://www.presstv.ir/detail/2013/08/04/317189/afghan-forces-foil-major-attack-on-kabul/>, [...])

"De Taliban hebben vanmorgen vroeg de internationale luchthaven van de Afghaanse hoofdstad Kaboel aangevallen. Na een urenlang vuurgevecht konden de rebellen doodgeschoten worden. " (stuk 22, De Standaard, 'Taliban vallen luchthaven Kaboel aan', dd. 10 juni 2013, [http ://www.standaard.be/cnt/DMF20130610_00616861](http://www.standaard.be/cnt/DMF20130610_00616861))

"In de buurt van de Amerikaanse ambassade en voor het Afghaanse Hooggerechtshof in Kaboel zijn bij een zelfmoordaanslag minstens tien slachtoffers gevallen. Dat meldt het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken. "

(stuk 23, De Standaard, 'Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel, dd. 11 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130611_00618795)

De consensus groeit dat het, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, niet veilig is in Kabul. Verweerster is hier echter doof en blind voor, nochtans kan zelfs een hond met een hoed op vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onder art. 48/4 c) Vw. valt.

"Het UNHCR zegt ook rekening te houden met andere factoren, zoals het feit dat jonge mannen overal in het land het risico lopen om te worden gedwongen om te gaan vechten. ' Dat Kaboel veilig genoeg is, durft het UNHCR niet meer te beweren. De stad wordt geteisterd door aanslagen en is gegroeid van 1 naar 5 miljoen inwoners, waardoor het er steeds moeilijker wordt een leven op te bouwen. " (stuk 24, De Standaard, "Consensus groet: Afghanen terugsturen is waanzin, zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig", 10 augustus 2013,[...])

Uit deze informatie blijkt duidelijk dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar z'n land van herkomst.

Naast de nog steeds onzekere veiligheidssituatie in Afghanistan, zorgt ook een gebrekkig opvoedingssysteem ervoor dat verzoeker onmogelijk zijn opleiding in het land van herkomst kan verder zetten. Dit blijkt uit verschillende objectieve informatiebronnen.

"De redenen dat lang niet alle kinderen onder de 15 jaar naar school gaan, zijn complex en divers. Onveiligheid blijft de grootste belemmering voor toegang tot onderwijs. Algemene onveiligheid als ook directe en indirecte incidenten die scholen treffen zijn van invloed op toegang tot onderwijs omdat ouders hierdoor aarzelen om hun kinderen, en dan met name de meisjes, naar school te laten gaan. Enkele andere redenen voor schoolverzuim zijn armoede (veel kinderen werken bijvoorbeeld) en gebrek aan scholen/faciliteiten en leerkrachten. " (stuk 8, "Algemeen ambtsbericht Afghanistan, p.9, juli 2012, Rijksoverheid nl, 4 juli 2012,[...]).

"Dat is het drama van Afghanistan: de oorlog heeft zo lang geduurd, met zulke verschrikkelijke gevolgen, omdat de mensen analfabeet waren. Als je verteld wordt dat, als je een zelfmoordaanslag pleegt, er zeventig maagden op je wachten in de hemel, geloof je dat niet meer eens je geletterd bent. Die situatie is misbruikt door politici en leiders.

Afghanistan heeft het hoogste percentage analfabetisme ter wereld. Slechts achttien procent van de vrouwen kan lezen en schrijven, voor mannen is dat twee keer zoveel. Onderwijs is de sleutel tot een mentaliteitsverandering in de samenleving. "

(stuk 9, "Jonge Afghanen geven vrijheid niet meer op", de Standaard, d.d. 29 december 2012, te consulteren op http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20121228_00416975).

"Afghanistan is trying to unify the country through a new national educational curriculum. But a lack of security, books, trained teachers and schools is making it very challenging.

Modern education is a challenge in Afghanistan. Educators are struggling with the aftermath of decades of war and differing political ideologies.

Education Ministry spokesman Amanullah Iman says it has taken 10 years to design and begin to implement a new curriculum. And a lot of challenges remain.

The first problem is insecurity in southern provinces, 500 schools are closed there, and around 300,000 students are not going to school because they don't have access, he said.

The second priority is our professional teachers, because half of our teachers don't have proper professional training, and that is an important issue.

(...)

Roughly 4.5 million books have yet to be published, due to a lack of money. Another five million books of the general curriculum are stuck on NATO supply trucks that were frozen in Pakistan for the last eight months.

Three million students around the country still don't have access to schools. And out of 16,000 schools, 7,000 are held outdoors or in tents because there are not enough buildings.

(...)

In Kabul, university students say the educational system is out of date and broken.

University student Hamid Aman says classes are crowded, and teachers unprepared. In schools these days you will see 70 to 80 students in a class, and the teacher can't teach that many students well, he said. So, first you need to change the class size, then the teachers. In rural areas there are students graduating from high school who can't even read or write properly. Then those graduates are teaching the middle school children, so the students aren't learning anything.

The Taliban has fought against the new books, which focus on gender equality and globalization. "

(...)

(stuk 10, "Afghanistan struggles to educate its youth", Voice Of America, d.d. 1 augustus 2012, <http://www.voanews.com/content/afghanistan-struggles-to-educate-its-youth/1452844.html>)

Zoals blijkt uit bovenstaande informatiebronnen is het opleidingssysteem in Afghanistan zeer gebrekkig en kan een degelijke opleiding niet gegarandeerd worden.

DUURZAME LOKALE VERANKERING

Gedurende zijn lange verblijf alhier heeft verzoekende partij zich uitstekend geïntegreerd. Dit blijkt ook uit de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij waarbij heel wat bewijzen van de integratie van de verzoekende partij werden voorgelegd.

De heer [B.N.] is in december 2010 in België aangekomen.

Verzoeker heeft zich al heel goed geïntegreerd in onze maatschappij.

Verzoeker doet ook enorm veel moeite om het Nederlands te leren. Zo volgde hij reeds verschillende taalcursussen. Ten einde dit te bewijzen legt hij de deelcertificaten van de module Breakthrough 3 en 4 voor, dd. 30 maart 2012 (stukken 11 en 12) en een rapport van de opleiding Onthaalklas Anderstalige Nieuwkomers, fase 1 en fase 2, academiejaar 2011- 2012 (stukken 13 en 14).

Dankzij zijn huidige opleiding heeft verzoeker een plaats ingenomen op de arbeidsmarkt. Hij is deeltijds tewerkgesteld als hulp bij de klusjesdienst in een scholengemeenschap in Westerlo (stuk 4).

- Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partij wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

Daarenboven zijn er talrijke persoonlijke elementen die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Het is duidelijk dat verweerster van haar appreciatiebevoegdheid allerm minst gebruikt heeft gemaakt en meerdere wettelijke bepalingen inclusief de motiveringsverplichting schendt. Zij heeft geen afdoende rekening gehouden met alle elementen die in het dossier zitten.

Verzoeker volgt een opleiding die leidt tot een knelpuntberoep in België. Indien hij teruggestuurd wordt naar het land van herkomst moet hij niet alleen zijn opleiding onderbreken, bovendien zal het onmogelijk zijn om zijn opleiding in Afghanistan voort te zetten, gezien de onveiligheidstoestand aldaar. Tenslotte is verzoeker al heel goed geïntegreerd in België en heeft hij een breed sociaal netwerk uitgebouwd.”

4.1.2.1. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de eerste bestreden beslissing moet in casu worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt dat hij opleidingen volgt die hij niet zal kunnen verderzetten in zijn land van herkomst en dat hij in de toekomst in België een vacature inzake een knelpuntberoep zal kunnen invullen. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden of zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door erop te wijzen dat deze gegevens niet toelaten vast te stellen dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar verzoeker uiteenzet dat een andere vreemdeling wel de kans kreeg om zijn opleiding in België verder te zetten, moet worden geduid dat hij niet aantoonde dat verweerder enkel het loutere feit dat deze andere vreemdeling zijn studies nog diende verder te zetten beschouwde als een buitengewone omstandigheid. Tevens moet worden gesteld dat, zoals verzoeker zelf aangeeft, een individuele benadering van elke aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd vereist is en dat het gegeven dat een bepaald feit in een specifiek geval kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid niet impliceert dat dit feit in alle gevallen als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard.

Daarnaast zet verzoeker uitvoerig uiteen van oordeel te zijn dat de veiligheidssituatie in Afghanistan niet goed is. Verweerder heeft evenwel rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte verslagen omtrent de situatie in Afghanistan en heeft geoordeeld dat deze niet van die aard zijn dat kan worden geconcludeerd dat het leven van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in gevaar zou zijn. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met deze appreciatie van de situatie in zijn land van herkomst, doch toont opnieuw niet aan dat de stellingname van verweerder kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat minder dan vier maanden voordat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende verzoekers beroep tegen de beslissing van de adjunct-commissaris waarbij werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd afgewezen en de Raad evenzeer tot het besluit kwam dat verzoeker geen nood had aan een internationale beschermingsstatus. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd daarenboven enkel stukken die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan zoals deze bestond voordat de Raad zijn arrest inzake de nood aan een beschermingsstatus velde. Verweerder diende het onderzoek dat door de asielinstanties reeds werd gevoerd met betrekking tot de situatie in Afghanistan in die periode dan ook niet over te doen.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat de veiligheidssituatie ondertussen nog verslechterd is door te verwijzen naar nog meer recente verslagen dient te worden benadrukt dat verzoeker deze niet ter kennis bracht van verweerder en dat het niet aan verweerder is om in de plaats van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen.

Voorts licht verzoeker toe dat hij uitstekend is geïntegreerd, maar uit deze uiteenzetting blijkt niet dat verweerder onterecht stelde dat de gegevens omtrent verzoekers integratie weliswaar nuttig kunnen zijn bij een onderzoek van een aanvraag om in toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, doch op zich geen reden vormen om te besluiten dat het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om zijn machtigingsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Het standpunt van verweerder vindt trouwens steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.1.2.2. Zoals in de bestreden beslissing op correcte gronden is aangegeven werd de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Verzoeker, die via een op 17 januari 2013 gedateerd schrijven een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd wist dan ook of behoorde te weten dat hij niet meer dienstig naar de criteria die in deze instructie waren opgenomen kon verwijzen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur miskende door een loutere toetsing door te voeren aan een door de wetgever voorziene norm en uitdrukkelijk te stellen dat de in de instructie van 19 juli 2009 bepaalde criteria niet van toepassing zijn.

De stelling van verzoeker dat in een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie wordt vermeld dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en bepaalde ambtenaren ooit verklaarden dat *“het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt”* en *“dat de criteria van de regeringsinstructies nog van toepassing zijn”* doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen primeren de wet en de rechterlijke beslissingen namelijk op allerhande verklaringen die zouden zijn afgelegd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel, van het niet-discriminatiebeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan de verzoekende partij geen machtiging tot verblijf gegeven.

Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikelen 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

De verzoekende partij maakt een verschil in behandeling die niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non.”

4.2.2. De Raad kan slechts herhalen dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd en dus niet meer nuttig naar deze instructie kan worden verwezen. Het feit dat verweerder de criteria die in deze instructie waren opgenomen in casu niet zou hebben toegepast laat daarenboven hoe dan ook niet toe te besluiten dat artikel 9bis of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker toont voorts niet in concreto aan dat vreemdelingen die zich in dezelfde situatie als hijzelf bevonden op een andere wijze werden behandeld, zodat ook geen schending van de het gelijkheidsbeginsel of het non-discriminatiebeginsel, zoals opgenomen in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het tegen de tweede bestreden beslissing is gericht. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK